

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: M. V.

zastoupen Mgr. Jaroslav Topol, advokát se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovaný: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11
Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 71209/2016/ODSH/11, ze dne
11. 10. 2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okolnosti žaloby

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky XXX XXXX v rozporu s ust. § 10 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 7. 3. 2015 v 10:19 hodin (přestupek v tuto dobu zjištěn a zadokumentován) parkoval bez platného parkovacího poplatku na Pernštýnském náměstí v Pardubicích, poblíž domu čp. 58, nezjištěný řidič uvedené vozidlo v rozporu s dopravní značkou č. IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem), čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobní tvrzení

3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. Jednotlivé okruhy jeho žalobních bodů lze vymezit takto:

- i) Místo spáchání deliktu a zpoplatnění – namítl, že místo vymezené jako místo spáchaného správního deliktu nebylo pro parkování zpoplatněno. Poukázal na provozní dobu placeného parkoviště PO – Ne 07 – 20 hodin. Nejasné je rovněž vymezení zpoplatněných míst, poblíž domu čp. 58 se totiž míst (zpoplatněných i nezpoplatněných) nachází více. Výrok rozhodnutí orgánu I. stupně je tak v rozporu se skutečností.
- ii) Vady výroku – správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neodkázal na všechna právní ustanovení, jak vyžaduje ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Chybí tak odkaz na možnost vymezení oblastí parkování (§ 23 zákona o pozemních komunikacích), odkaz na nařízení města, i vymezení významu dopravní značky IP 13c. Namítána je nepřezkoumatelnost výroku a celého rozhodnutí
- iii) Správní orgán neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Zmocněnec žalobce označil k výzvě třetí osobu, která měla vozidlo v danou dobu řídit (zaparkovat na místě). Byl jím zaměstnanec společnosti O. V. s.r.o., pan L. H. N. Této osobě nebyla výzva k podání vysvětlení řádně doručena a správní orgán měl případně ustanovit opatrovníka.
- iv) Žalobce nebyl poučen o možnosti liberace dle zákona o silničním provozu. Dovolává se tedy až v žalobě liberace dle § 125e odst. 1 citovaného zákona, neboť vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby porušení povinnosti zabránil.

- v) Rozhodnutí je dále vadné proto, že se správní orgán nezabýval materiální stránkou deliktu. Společenská škodlivost nebyla posouzena.
- vi) Absence ústního jednání.
- vii) Skutková podstata deliktu je v rozporu s ústavními principy a základními právy. Jedná se totiž fakticky o absolutní odpovědnost provozovatele vozidla.
- viii) Nebylo prokázáno, že řidič vozidla skutečně nezakoupil parkovací lístek. Úřední záznam nelze samostatně použít, fotografická dokumentace je nekvalitní.
- ix) Poukázal na nesprávné označení místa údajného deliktu v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal se všemi žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soudní přezkum a obsah spisu

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

6. Soud na žádost zástupce žalobce nařídil k projednání věci jednání, ke kterému se však za žalobce nikdo nedostavil.

7. Podáním ze dne 27. 5. 2016 bylo žalobci sděleno zahájení správního řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla a byl současně vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to přímo s určením úředních hodin a dále s tím, že po telefonické dohodě je možno sjednat jiný čas. Ve správním spise je založen záznam o provedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise ze dne 21. 6. 2016.

8. Dne 21. 7. 2016 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak již popsáno shora, přičemž podle odůvodnění správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že spáchaný přestupek byl řádně zadokumentován listinnými důkazy, přičemž z registru vozidel vyplynulo, že provozovatelem vozidla je žalobce, což žalobce nespornuje. Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno žalobou, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že k tomu, aby bylo nařízeno ve věci ústní jednání, nebyly splněny podmínky ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neboť to nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení, neboť ve věci byly provedeny důkazy výlučně listinami. Žalobce byl přitom o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání řádně vyrozuměn.

9. Při rozhodování o věci samotné správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku, včetně fotodokumentace tří snímků místa parkování vozidla, odeslaného Městskou policií Pardubice ze dne 7. 7. 2015. Ve věci přestupku byla věc odložena, k projednání správního deliktu ústní jednání nařízeno nebylo.

10. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem - společností O. V. s.r.o., která na výzvu sdělila, že vozidlo řídil v předmětný čas její zaměstnanec pan L. H. N., nar. ..., trvale bytem ve Vietnamu. Tento zmocněnec a případně též advokát Mgr. Jaroslav Topol opakovaně řidiče přestupce, případně provozovatele vozidel zastupují a staví obvykle obranu na typizovaných nepřípadných tvrzeních, čímž přestupkové a návazné řízení v různých fázích též stěžují, případně s dalšími osobami stěžují projednání věci po podání žaloby dle soudního řádu správního. Zmocněnec žalobce v řízení před orgánem I. stupně k meritů věci jakkoli nereagoval (pouze byl označen údajný řidič vozidla), byť měl či mohl mít k dispozici veškeré informace dostupné ve správním spise. Správní orgán, poté co se nepodařilo předvolat označeného řidiče, po odložení věci – přestupku a po informování žalobce o tomto úkonu, rozhodl a uložil žalobci sankci za spáchaný delikt. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odkázal na dokumentaci k deliktu. Dále odůvodnil i vyšší uložené sankce. Sankce byla uložena na samé spodní hranici.

11. Další reakce zmocněnce žalobce na projednávanou věc (krom dřívějšího označení řidiče vietnamské národnosti) byla obsažena až ve stručném odvolání. Bylo namítáno, že nebylo nařízeno ústní jednání, nemělo být ani zahájeno řízení o správním deliktu, měl být řešen přestupek s řidičem. Odpovědnost za správní delikt již uplynula po jednom roce od jeho spáchání.

12. Na vznesené odvolací námitky žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí reagoval a přímo se s nimi vypořádal. Platí, že na obsáhlé (nikoli v tomto případě), typizované a spekulativní až obstrukční námitky nemá jakýkoli smysl reagovat obsáhlým odůvodněním, které bude vyvracet všechny nadnesené účelové námitky (zmocněnce) žalobce.

Účel a rozsah soudního přezkumu, námitky vznesené až v odvolací fázi řízení

13. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiné spolupracující subjekty (Ing. M. J., F. C. s.r.o.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem se snaží mařit postup a závěry správních orgánů.

14. Jedním z potenciálně velmi nebezpečných dopadů obstrukčních postupů zmocněnce či zástupce žalobce je možné dosažení toho, že za spáchaný přestupek či delikt nebude pachatel (včas) potrestán. To je vcelku nebezpečný společenský jev, neboť základy evropské křesťanské civilizace jsou mimo jiné založeny na tom, že po přestoupení pravidel má následovat trest. Zde patrně není třeba ani citovat některá z mnoha děl klasické literatury, která se zabývají nadneseným tématem. Narušení tohoto zavedeného a běžně uznávaného pravidla vede pak k úpadku společnosti.

15. V této věci se ze správního spisu podává, že žalobce v řízení před orgánem prvního stupně, které je podstatné pro správné a úplné zjištění skutkového stavu, vůbec nereagoval (krom toho, že byl označen jakýsi údajný řidič vozidla – k tomu viz níže). Až v řízení odvolacím, uvedl některé námitky proti vydanému rozhodnutí (nedostatek ústního jednání, setrvání na osobě řidiče a uplynutí doby odpovědnosti za přestupek). Tento zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční, tedy jednu z jejich verzí, jež zmocněnec žalobce využívá. V jiných soudu známých případech může být faktická argumentace snesena až ve správní žalobě. Uvedené postupy zásadně snižují hodnověrnost a oslabují možnou sílu vznesených námitek.

16. V obdobných věcech porušení pravidel provozu (především parkování bez poplatku či překročení povolené rychlosti) zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

17. V dané věci je třeba uvést, že námitky uvedené v žalobě mají rysy jisté obecnosti. Jde zejména o námitku porušení pravidel při parkování v daném místě, uvádění osoby řidiče, který není kontaktní a u které vůbec vyvstávají pochyby, zde jde o existující osobu, dožadování se liberace s uváděním smyšlených důvodů, namítaná protiústavnost deliktu, námitka nenařízeného ústního jednání či promlčení. Toto vše by soud mohl doložit spisovými značkami sporů vedených nejen u zdejšího soudu, a to včetně opakovaného označování nekontaktního řidiče L. H. N. Tento výčet však považuje soud za nadbytečný, neboť jak zástupci žalobce, tak žalovanému jsou tyto skutečnosti zcela jistě známy, popřípadě je lze dohledat i v ASPI či v databázi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

18. Soud se nemůže jakkoli spokojit s obvyklým přístupem žalobce (jeho zástupce), který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykrotit z projednávaného přestupku a posléze správního deliktu. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumaní toho, zda světlo, které dopadá na Zemi má původ skutečně ze Slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.

19. Není vyloučeno, že v řízení daného typu či jemu předcházejícímu zhodnocení situace na místě samém nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí, musí jít o tvrzení podložené a nikoli

spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce předloží relevantní a hodnověrný důkaz o tom, že se vozidlo nacházelo v daném čase na jiném konci ČR nebo v zahraničí a proto nemohlo být zastíženo na Pernštýnském náměstí v Pardubicích. Takový případ však nenastal.

Aplikace zásady plné jurisdikce

20. Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

21. Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení (zčásti) nečinný, námitky vznese až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

22. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 23. 4. 2015 uvedl: „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008–115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonitosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.“

23. K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci kusých odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující. Níže uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na souzenou věc.

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

24. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci

řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

25. V daném řízení ohledně žalobce M. V. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Pro případ, že by byl označen kontaktní řidič, nic nevylučovalo jeho osobní účast na jednání, neboť byl předvoláván k podání vysvětlení. Účelem soudního přezkumu a též odvolacího správního orgánu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy jinak než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá pachatele vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

Zásada oficiality, rozsah dokazování správním orgánem

26. V řízení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

27. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání deliktu, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil porušení shora citovaných ustanovení zákona. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů. Správní orgány vycházely především z oznámení o podezření ze spáchání přestupku sepsaném příslušníky městské policie a dále měly k dispozici fotodokumentaci pořízenou na místě. Další dokazování nebylo na místě, soud zde nesdílí námitky žalobce, že fotografie jsou nekvalitní a nedostatečné. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

28. Přitom žalobce měl možnost své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení prvostupňového orgánu, též před vydáním rozhodnutí, po odložení přestupkové věci. Žalobce tak učinil částečně až v podaném odvolání. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování, např. výslechy policistů. Ke snaze o provádění dokazování ve věci účelových tvrzení žalobce proto soud nepřistupuje. Nutnost provádět další – dodatečné dokazování by totiž nastala toliko v situaci, kdy by ohledně zjištěného stavu nastaly faktické podložené reálné pochybnosti, nebo vznikly rozpory v provedených relevantních důkazech. K ničemu takovému nedošlo, rozpory tvrzené žalobcem jsou pouze jeho účelovými tvrzeními bez opory ve zjištěné skutečnosti.

Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

29. Platí výše přijatý závěr, že žalobce (zástupce) již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje ryze účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) k žalobním bodům uvádí následující.

30. Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím pro spáchání správního deliktu, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce se deliktu dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce parkováním jím vlastněného vozidla bez poplatku na místě vyhrazeném pro placené parkování naplnil podstatu uvedenou v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tím že porušil ust. § 10 odst. 3 ve vazbě na ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Žalovaný se dostatečně a konkrétně vypořádal s odvolacími námitkami. Stručně k námitkám žalobce soud proto uvádí následující s tím, že nemá smysl stále dokola opakovat již jednou vyřčené ve správním řízení.

31. Místo spáchání deliktu a zpoplatnění – tato námitka byla vznesena až v soudním řízení, žalobce ji mohl uplatnit již od počátku řízení správního. Je nepřipadná, soud takovou námitku odmítá, neboť se jedná pouze o účelovou konstrukci žalobce. Z popisu skutku i fotodokumentace se podává, že vozidlo žalobce stálo (parkovalo) v místě vymezeném pro placené parkování – jde o kovové knoflíky zapuštěné do dlažby náměstí zřetelně vymežující parkovací místa. Sám žalobce toto v žalobě zmiňuje. Vozidlo je přitom zaparkováno právě ve vymezených místech, takže lze dovodit, že řidič si byl vědom, že neodstavil vozidlo jen jaksi náhodně kdekoli v prostoru náměstí, nýbrž právě na místě vymezeném k určitému účelu. Tento účel pak plyne z dopravní značky IP 13c, ze které je možno jednoduše dovodit, že parkování není umožněno bez dalších dodatečných podmínek – zde placení poplatku pomocí automatu. Poblíž domu čp. 58 je jistě množství dalších míst, která nemusí sloužit jako místa parkovací, na těchto však vozidlo nestálo. Soudu je navíc shodou okolností situace na místě přestupku známa, přičemž přiložená fotodokumentace stojícího vozidla nedává jakékoli pochybnosti o správnosti vyhodnocení provedeného správními orgány.

32. Vady výroku – námitka nebyla, ač mohla být, uvedena v odvolání. Je předkládána až soudu a soud se s ní neztotožňuje. Výrok a další pasáže rozhodnutí orgánu I. stupně a s ním související rozhodnutí žalované dávají zcela jasný přehled o tom, čeho se žalobce dopustil a jaká ustanovení porušil. Soud nemíní vést s žalobce polemiku o potřebné úrovni citace zákonných předpisů. Ani trestní soudy, ani správní orgány rozhodující o správních záležitostech například neuvádí pokaždé citaci zásady s přesným označením ustanovení, ze které vždy vycházejí, a to že uložená povinnost je ukládána na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1 Listiny). Soudu již není vůbec zřejmé, z jakého důvodu se žalobce dožaduje odkazu na výklad významu značky IP

13c – toto je mimo jiné náplní studia v autošколе. Do práva na spravedlivý proces zcela jistě zasaženo nebylo. Slovní vyjádření „bez platného parkovacího lístku“ rovněž dle soudu nepotřebuje jakýkoli další výklad.

33. Správní orgán údajně neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Tato námitka byla již uvedena v odvolání a žalovaný se s ní dostatečně vypořádal. Soud proto na odpovídající pasáže napadeného rozhodnutí odkazuje a uvádí, že námitka opět není důvodná. Platí uvedené, že údajný řidič vietnamské národnosti a zaměstnanec společnosti O. V. s.r.o. pan L. H. N. nebyl po zahájení přestupkového řízení kontaktní. Správní orgán prvního stupně tuto osobu obesílal na zmocněncem žalobce uvedenou adresu v ČR a Česká pošta, s.p. zásilku uložila, v místě doručení zanechala výzvu. Zásilka nebyla převzata ani na adrese uvedené ve Vietnamské socialistické republice. Již shora soud uvedl, že vyvstávají důvodné pochybnosti o tom, zda osoba řidiče existuje, povolení k pobytu v ČR či jiný titul k pobývání nebyl správním orgánem zjištěn. Rovněž není občanem ČR. To správní orgán ověřil, jak vyplývá ze správního spisu. Pak je již toliko možné odkázat na rozsudek Nejvyšší správní soud čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 22. 10. 2015, kde soud uvedl: *„Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* K tomu došlo právě v uvedeném případě, nebylo tak na místě ani ustanovit opatrovníka jak se dožaduje žalobce. Opatrovník pro doručení by zcela jistě nemohl podat vysvětlení, které je žádáno po řidiči vozidla. K bližší argumentaci ke shora uvedenému soud odkazuje na body 17. až 19. Citovaného rozsudku NSS.

34. Námitka žalobce o formálnosti vedení řízení o přestupku je proto nedůvodná. Naopak měl-li žalobce bližší znalosti o osobě, která vozidlo v rozhodné době spáchání přestupku řídila, bylo na něm, aby je správnímu orgánu sdělil. To však žalobce neučinil.

35. V daném případě tak uvedená podmínka zahájení správního řízení o správním deliktu splněna nepochybně byla, neboť správní orgán výzvou ze dne 13. 11. 2015 v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky, současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla a následně na základě jeho sdělení zahájil a vedl řízení o přestupku. Tedy v souladu s ust. § 125f odst. 4 písm. b) zák. o provozu na pozemních komunikacích, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Tedy byly splněny předpoklady uvedeného ustanovení § 125f odst. 4 citovaného zákona pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. K tomu lze uvést, že jestliže žalobce disponoval dalšími informacemi o osobě označeného řidiče, pak tyto měl k výzvě uvést, případně doložit, tím spíše, že se jednalo o řidiče motorového vozidla, žalobce mohl a měl ve svém postavení znát předpoklady odpovědnosti za tento správní delikt dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

36. Žalobce se dovolává liberace dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato námitka byla uvedena až v řízení před soudem a je nepřipadná. Citované ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu zní: „Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“. Žalobce není právníckou osobou, proto využití tohoto ustanovení nepadá do úvahy. Žalobce se v dané věci mohl liberovat odkazem na naplnění ust. § 125f odst. 5 citovaného zákona, taková tvrzení však nepřinesl.

37. Námitka, že se správní orgán nezabýval materiální stránkou deliktu, byla vznesena až v řízení před soudem. Jde opět o typizovanou námitku bez skutkové opory ve věci. Soud zcela nesouhlasí s názorem žalobce, že posuzované jednání neneso znaky společenské škodlivosti. Totiž pokud by v dnešní době automobilové (a počítačové) civilizace nejen vyspělé Evropy každý parkoval vozidla, jak by se mu zachtělo, mělo by to zřejmé zkázonosné následky. Automobily jsou zde proto, aby sloužily lidem a nikoli naopak. Regulace a s tím spojené zpoplatnění parkovacích míst v centru města (platí přímo pro danou věc) je oprávněným a chráněným zájmem společnosti. Dále je k otázce tvrzené povinnosti hodnotit materiální stránku deliktu možné poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 114/2016-46, ze dne 24. 5. 2017, kde je uvedeno, že „... *ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. [8 As 156/2016-35](#)).*

38. Absence ústního jednání – jde o námitku uvedenou již v odvolání, se kterou se žalovaný dostatečně vypořádal. Ustálená judikatura setrvala na tom, že v daných věcech toho konkrétního správního deliktu není třeba ústní jednání vést. Jedná se o typizovanou a opakovanou námitku zástupce žalobce, se kterou se soud v obdobných případech vypořádal, včetně soudu kasačního. Zcela jasné zjištěné skutkové okolnosti dané věci a následný obstrukční postup žalobce si ústní jednání nevyžádaly. Soud k bližší argumentaci odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 22. 10. 2015, konkrétně body 21. až 24.

39. Podle § 49 odst. 1 správního řádu, správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. V ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, je stanovena povinnost nařídít v prvním stupni řízení ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19; na okraj je možno poznamenat, že § 80 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, již s obligatorním ústním jednáním v řízení o přestupcích nepočítá). Naproti tomu v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53).

40. Delikt ní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise (oznámení podezření o přestupku, fotodokumentace) a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen, jak vyplývá rovněž ze záznamu o provedení důkazu ve správním spise.

41. Námitka, že skutková podstata deliktu je v rozporu s ústavními principy a základními právy byla uplatněna až v řízení před soudem. Tato námitka je opět obecná a typizovaná. Pokud by žalobce mínil svá domnělá práva skutečně hájit řádně, námitku by uvedl již v řízení před správními orgány, nestalo se tak. Soud jeho námitku nesdílí. Proč považuje za potřebné ukládat sankce za nedodržování pravidel a předpisů, včetně předpisů o parkování uvedl výše. K ústavnosti zákonné úpravy se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší právní soud. Stalo se tak například v rozsudku čj. 6 As 73/2016-40, ze dne 16. 6. 2016, jehož právní věta zní: „*Ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování.*“ Obdobě Nejvyšší správní soud k ústavnosti uzavřel v rozsudku čj. 3 As 7/2014-21, ze dne 11. 12. 2014, v němž je vysloven tento závěr: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.*“ Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.

42. Námitka, že nebylo prokázáno, že řidič vozidla skutečně nezakoupil parkovací lístek, je čímkoli nepodložená. Žalobce ji snesl až v řízení před soudem, což též velmi citelně oslabuje její věrohodnost, ostatně tak jako další námitky předložené až u soudu. Fotografie z místa stání vozidla jsou průkazné, parkovací lístek za oknem uložen není a žalobce ostatně nic takového netvrdí, pouze předkládá možné fabulativní možnosti. Úřední záznam, spolu s fotografiemi jsou dostačujícím podkladovým materiálem. Soud si nemíní představovat další nadbytečné důkazní prostředky prokazující spáchání přestupku, následně vyhodnoceného jako správní delikt.

43. Žalobce též napadá úřední záznam jako důkaz, přičemž účelově výběrově uvádí rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1As 96/2008-115, z něž dovozuje nemožnost použití úředního záznamu jako důkazu. Dle krajského soudu však z uvedeného rozsudku vyplývá, že úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, avšak dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech (srov. i rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2015, čj. 4As 63/2015-52). Úřední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací. Z provedených důkazů přitom přestupkové jednání neznámého přestupce podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, tedy bylo prokázáno příslušnou fotodokumentací a oznámením Městské policie Pardubice. Úvahy žalobce o zpochybnění skutkového stavu považuje krajský soud za nedůvodné a účelové, zejména snahu žalobce tvrdit, že přestupce neparkoval na daném místě v daném čase, nýbrž že fotografie mohly být pořízeny jindy v jakémkoliv čase, kdy nebylo zde parkování zpoplatněno, tedy že se jednalo o povolené parkování.

44. Nesprávně označené místo deliktu v odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo zřejmou chybou v psaní, jež byla napravena opravným usnesením žalovaného ze dne 14. 6. 2017.

45. Dále je k žalobě třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se přestupku, resp. deliktu, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění dokumentace deliktu na místě, zda dokonce nezfalšovali výstup při fotografování, zda dopravní značka byla stále na místě atd.

46. Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat (někdy i opakovaně) na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit najisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nemusí reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu obstojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

Účelové žalobní námitky, důkazní břemeno vs. zjištěný stav věci

47. Soud považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v daném řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku či deliktu některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznámá, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitok a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

48. Žalobce zůstal pouze v rovině těchto účelových zpochybnění (již jen tím, že je uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o protizákonném jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

Nedůvodnost žaloby a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 15. listopadu 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: